

EN GAMMAL DAM OCH ETT ÖDE HUS

-Kom igen då slöfocar, skrek Bea när hon, Asta och Cesar sprang ikapp till korsningen där de brukade skiljas åt på väg hem från skolan.

Asta och Cesar försökte springa så fort som möjligt. Men eftersom de visste att Bea var snabbast var det svårt att göra det. Snart var de vid ödehuset. Det hade tidigare varit en guldsmyckesbutik med namn: Gavinis Guld. Cesars mamma hade också jobbat där. Men nu hade ägarna flyttat och huset stod öde.

Men precis då stannade Bea. När hennes kompisar såg det stannade de med. Bea stirrade mot ödehuset.

-Hallå, du förlorar ju, fnissade Asta.

Bea svarade inte. Hon fortsatte stirra. Nu såg Asta och Cesar också vad det var deras kompis tittade på. Utanför ödehuset stod en gammal dam och betraktade huset. Hon var nog nyinflyttad. Asta, Bea och Cesar hade stött på en gammal dam förut. Men hon som stod på verandan nu såg inte alls likadan ut.

-Vi får ta det sen. Kom nu Bea, sa Cesar och sprang iväg.

Tätt efter kom Asta. Bea kastade en sista blick på damen och sprang sedan ikapp sina kompisar. Även med Asta och Cesars försprång kom Bea fram först.

-Vi ses imorgon, sa Bea.

- Hej då, sa Asta och Cesar i kör sedan.

Alla gick hem till sig. Asta och Cesar hade redan glömt bort damen. Bea däremot hade svårt att släppa det. Hon tänkte på henne hela eftermiddagen och hela kvällen.

Nästa dag i skolan

Asta, Bea och Cesar möttes i kapprummet efter lunchen.

-Hörni, började Bea. Minns ni den där damen.

Asta och Cesar som helt glömt bort henne stirrade på Bea.

-Jo, jag är helt säker på att jag kände igen henne, sa Bea. Men jag kan inte komma på var jag har sett henne förut.

- Du inbillar dig, sa Cesar. Hon har ju precis flyttat hit.

Asta hämtade sina skor ur torkskåpet. Hon drog ur tidningspappret hon hade stoppat i dem när de var blöta, knycklade ihop den till en boll och kastade den på Bea.

Bea fnissade till, men rynkade sedan pannan. Sakta vecklade hon upp tidningsidan.

-Jag sa ju det! Sa hon och pekade på en bild. Jag visste att jag hade sett henne förut.

Cesar hängde sig över Beas axel och läste artiklen högt:

Britta von Rosengren, även känd som världens äventyrare har bland annat bestigit berget Mount Everest, och andra höga berg. Hon har också utforskat Sahara och gjort massor med mer.

Äventyraren själv säger på sin intervju så här:

-Ja, jag tror att min karriär slutar här. Jag börjar bli gammal och ska nog flytta till någon mindre ort där jag kan ta det lugnt. Så jag har nog varit med om mitt sista äventyr nu.

-Jaha, där var visst artiklen slut, Cesar lutar sig tillbaka igen.

- Men varför skulle en känd äventyrare som Britta von Rosengren flytta till en så liten by som våran? Asta ryckte på axlarna.

-Kom nu, sa hon. Vi har rast. Vi kan ha ABC-klubben möte där ute.

ABC-klubben, det var en klubb kompisarna hade startat när de gick i ettan. De brukade ha klubbmöte i Cesars källare. Klubben hade till och med varit nära på att läggas ner. Men nu hade den alltså blivit aktuell igen.

Asta, Bea och Cesar öppnade dörren och sprang ut. Bea sprang mot gungorna. När Asta och Cesar kom fram satt hon redan på en. Asta satte sig på den jämte medan Cesar stod och ritade med foten i sanden.

-Kom igen Bea, sa han. Hur kan du ha sett henne förut? Jag menar, du har väl inte läst den där artiklen förut, eller?

- Nej, det syntes att Bea funderade.

- Men vi kanske kan fråga någon då, sa Asta otåligt. Vi kan ju inte sitta här och fundera hela dagen.

- Men vem skulle vi fråga då? sa Cesar. Vi kan ju inte fråga damen varför hon flyttat hit och Bea känner igen henne.

Asta och Bea sken upp.

-Bra idé, sa de i kör.

- Så ni menar att vi bara ska gå och knacka på hos en känd äventyrare som Britta von Rosengren och fråga något sådant, Cesar började nästan låta arg.

- Varför inte? sa Bea och började springa. Kom då.

Cesar, som inte märkt att hans kompisar börjat springa muttrade till. Han tittade upp och fick se Asta och Bea springa där borta.

-Men vi får ju inte lämna skolgården på rasten, sa han för sig själv.

Samtidigt ville han ju inte verka feg, så han sprang efter.

Fem minuter senare låg ödehuset precis framför dem. Bea öppnade grinden, det knakade i några plankor och den gnisslade till.

-Kommer ni eller?

Bea började gå genom den övervuxna trädgården mot huset. Asta och Cesar följde efter. Men det konstiga var att på verandan fanns ingen dam.

-Hon måste vara inne i huset, sa Cesar.

Men just som Asta skulle knacka på hördes ett svagt plingande. Klockan, de skulle in nu. Alla tre visste på sekunden vilket ljud det var. Så de började springa. Men det de inte visste var att vid ett av de trasiga fönstren stod den gamla damen och tittade på dem. Brita von Rosengren stod och tittade på dem genom ett trasigt fönster i ett hus som inte längre stod öde.

-Vart har ni varit? säger ABC-klubbens lärare Olle när de kommer sent från rasten.

- Vi hörde inte klockan, ljög Bea för att de inte skulle hamna i trubbel.

- Jasså, började Olle. Märkligt, tror ni den är trasig?

- Nejdå. Vi var trötta idag och hörde nog lite dåligt, sa Asta.

Olle ryckte på axlarna.

-Sätt er ni, sa han och började lektionen.

Asta, Bea och Cesar hade alla tre svårt att koncentrera sig under lektionen. Men som tur var blev det äntligen lunch. Alla tre åt upp så fort de kunde för att få rast. Så att de kunde fortsätta "utredningen".

Äntligen blev det rast. ABC-klubben möttes vid gungorna för att fortsätta.

-Vem har tidningen? sa Cesar.

- Jag, sa Bea och vecklade upp det rynkiga pappret.

Hon läste artiklen om Britta von Rosengren högt.

-Hon är rik, och hon bor i ett öde hus, säger Asta när Bea läst klart.

- Hon är inte magisk då? Säger Cesar.

Asta och Bea såg på honom som om han blivit tokig. Magisk, det var väl ändå inte möjligt. Hon var ju äventyrare. Inte en mystisk gammal magiker.

-Men det står ju i artiklen att hon vill flytta till en mindre ort, säger Bea.

- Och hon valde den här, fyllde Asta i.

Det lät inte som något en så känd äventyrare skulle ha gjort. Men man vet ju aldrig.

Asta skakade på huvudet. Det här var en svår nöt att knäcka.

- Vi kan väl gå till ödehuset idag efter skolan, och kolla om hon är där, sa Bea.

Det tyckte Asta och Cesar lät som en bra idé.

De fortsatte prata om hur de skulle lösa "fallet" som de själva valt att ge sig i. Faktiskt så var det det enda de gjorde på hela rasten. Till slut var det dags att gå in och ha den sista lektionen för dagen. Det var matte. De skulle jobba med uppställningar inom subtraktion. Olle stod framme vid tavlan och visade. Sedan delade han ut matteböckerna och bad dem att slå upp sidan 97-98.

-Ni ska jobba enskilt, berättar Olle.

Asta, Bea och Cesar hade alla svårt att koncentrera sig under lektionen. Så när den var slut hade Asta bara hunnit göra ena sidan. Bea och Cesar hade i alla fall hunnit börja på den andra.

-Då var det dags att avsluta och gå hem, sa Olle. Ni kan lämna fram matteböckerna och sedan sätta upp eran stol och gå hem.

Asta, Bea och Cesar rusade fram för att lämna sina böcker och sedan springa ut i kappprummet. De tog snabbt på sig sina jackor och skor. Slet åt sig sina väskor och sprang ut genom dörren. Bea först, Asta sedan och sist Cesar.

Snart var de framme vid ödehuset. Britta satt inte på verandan.

-Kom, vi går in, Bea öppnade grinden och gick in på den igenvuxna tomten. Asta och Cesar följde nervöst efter. Efter att ha varit på verandan i fem minuter bestämde de sig för att gå hem. Men när de skulle vända sig om såg de något genom fönstret. Det såg ut som en person, en gammal dam, en gammal äventyrare med andra ord Britta von Rosengren.

- Jag tror att Britta von Rosengren står och tittar på oss, viskade Asta till sina kompisar som stumt nickade. Ska vi knäcka på?

Asta väntade sig inget svar så hon knäckade. Någon halv minut senare hördes det steg inaför och dörren öppnades. De stod nu framför Britta von Rosengren. Asta tyckte att hon var en aning lik Beas mamma i ansiktet. Men det struntade hon i nu.

-Ä-ä-är d-du Britta von Rosengren? stammade Cesar fram.

Hon nickade och sa:

-Det stämmer. Hur länge har det här huset stått öde? Vem tillhör marken?

- För knappt ett år sedan var det här en guldsmyckesbutik, men de som ägde den flyttade och huset har stått öde sedan dess, sa Bea. Det blir tydligen snabbt förfallet.

Britta nickade.

-Men är det någon som äger det då?

Trots att hon var gammal lät hennes röst pigg.

-Nej, sa Cesar. Jag tror inte det.

- Skulle ni vilja hjälpa mig att förnya det då? Jag börjar ju bli gammal och orkar inte lika mycket som på den tiden, sa Britta. Vill ni komma in på en kopp te först?

- Vi hjälper dig hemskt gärna, började Asta. Men vi var egentligen på väg hem från skolan och våra föräldrar kommer att bli oroliga om vi inte kommer hem snart.

- Men eftersom det är lördag i morgon kanske vi kan komma tillbaka och hjälpa dig då, flikade Bea in. Britta nickade och barnen gick sin väg. Som vanligt skiljdes de åt vid korsningen. Alla gick var och en hem till sig.

Den kvällen skrev Asta så här i sin dagbok:

Kära dagbok

Idag har jag, Bea och Cesar träffat en känd äventyrare. Britta von Rosengren hette hon. För några dagar sedan hade jag inte koll på några äventyrare. Nu kan jag en. Den som har flyttat in i ödehuset. Jag fattar inte varför. Men i morgon ska vi hjälpa henne med att göra i ordning det där gamla huset. Av någon konstig andledning tyckte jag att Britta var lik Beas mamma, jag vet inte varför jag tycker det men lite i ansiktet. De har liksom samma leende. Jag vet att det är knäppt att jag tycker det men ändå. Jag längtar till imorgon, på ett konstigt sätt.

God natt dagboken

Nästa dag hade Bea bråttom.

-Vart ska du? undrade hennes mamma.

- Ut, svarade Bea kort. Jag ska träffa Asta och Cesar.

Bea sprang mot korsningen där de hade bestämt möte dagen före. Men när Asta och Cesar inte dök upp på omkring fem minuter sprang hon hem till Asta. Flåsande efter alla trappsteg plingade hon på dörrklockan. Det var Sigge som öppnade.

-Hej Bea, sa han. Letar du efter Asta? Hon är i köket och äter frukost. Asta! Bea är här. Med munnen full av macka kom Asta ut i hallen. Hennes hår var morgontrassligt och hon hade pyjamas på sig.

- Skulle vi inte mötas vid korsningen, sa hon när hon tuggat upp.

- Jo, men när ni inte dök upp gick jag hem till er i stället, svarade Bea.

Hon flåsade fortfarande.

-Vänta där, sa Asta. Jag ska bara borsta tänderna och klä på mig kläder först.

Bea väntade i ca en kvart innan Asta tog ner jackan från kroken och skorna från skohyllan. Sedan sprang de till korsningen. De kom precis lagom för att se Cesar komma springande från sitt håll.

-Kommer jag sent? sa han andfått.

Asta och Bea skakade på huvudet medan de alla tre begav sig mot ödehuset. När de kom dit satt Britta på balkongen med en stor hatt på huvudet och ett par svarta solglasögon. Barnen öppnade grinden och gick mot verandan.

-Hej igen, sa Britta. Jag glömde fråga vad ni heter. Så vad heter ni?

Asta, Bea och Cesar presenterade sig.

-Vad vill ni börja med? undrade Britta.

Hon tog med dem till ett förråd och började plocka fram en massa grejor. Det visade sig att hon hade både färgburkar, vattenkannor och till och med en gräsklippare.

-Vem vill göra vad? sa Britta och höll upp ett par vattenkannor.

En liten stund senare stod Britta och Asta och la på ett nytt lager färg på huset, medan Bea planterade blommor och Cesar klippte gräset.

- Vad duktiga ni är, sa Britta. Kom så går vi in och tar lite saft och bullar.

Samtidigt som de var på väg in lutade sig Asta närmare Bea och viskade:

-Förlåt, men jag tycker att Britta är lik din mamma.

- Va? Jag med, utbrast Bea i en viskning.

- Vad då? Viskade Cesar.

- Att Britta och Beas mamma är lika, viskade Asta.

De fortsatte in i vardagsrummet och satte sig i soffan. Britta gick in i köket för att hämta fika.

-Okej, började Bea. Jag kände igen henne från början och hon är lik min mamma. Hur hänger det ihop?

Asta och Cesar ryckte på axlarna. De hade ingen aning. Men sen råkade Asta få se ett familjefoto.

-Kolla där! utbrast hon.

Barnen gick fram till fotot. På bilden var det Britta i yngre ålder, en som såg ut att vara ungefär lika gammal och så ett barn.

-Det där ser ut som min mamma, sa Bea och pekade på barnet på bilden. Och det där som min mormor, sa hon sedan.

Just då kom Britta tillbaka.

-Tittar ni på det där fotot, sa hon. Det är jag, min syster och hennes dotter.

Va? Menade hon att hon var Beas gammelmoster.

-Vi tror att det är min mamma det där barnet, sa Bea. Vi tyckte ju att du var lik henne.

- Va? Utbrast Britta. Det vore så kul om hon kunde komma hit.

- Jadå, jag kan be henne komma hit i eftermiddag, svarade Bea leende.

-Kom nu då, sa Bea och skyndade på sin mamma.

- Jadå, men vart är det vi ska? Svarade hon.

- Det får du se, sa Bea.

De sprang mot ödehuset, där Asta, Cesar och Britta väntade. Snart var de framme. Vid första ögonkastet såg Beas mamma vem Britta var.

-Hej Britta, sa hon och gav sin moster en kram.